

«Νὰ ἐγκαταλείψουν τὸ Παγκόσμιον Συμβούλιον Ἐκκλησιῶν»^(*)

Τὸ ἀντι-οικουμενιστικὸ ἠφαίστειο ἐξερράγη στὴν Σερβία!

Α. ΤΟΝ ΜΑΡΤΙΟ ΤΟΥ 1996 ὁ Σεβ. Ἐπίσκοπος Ράσκακας καὶ Πριζρένης κ. Ἀρτέμιος, ἀπευθυνόμενος πρὸς τὴν Ἱεράν Σύνοδον τῆς Σερβικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἐδήλωσε εὐθαρσῶς, ὅτι

«Ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης, καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ, ἔχουν ποδοπατήσει ὅλους τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας καὶ Παραδόσεις τῆς Ἐκκλησίας ὑπερμέτρως, προσπαθοῦντες νὰ ἐφαρμόσουν τὰς οἰκουμενιστικὰς καὶ ἐπεκτατικὰς αὐτῶν ιδέας»

(βλ. περιод. «Ὁρθόδοξος Ἐνημέρωσις», ἀριθ. 23/Ἰανουάριος-Μάρτιος 1997, σελ. 81).

Ἦταν τὸ τελευταῖο μεῖζον ἀντι-οικουμενιστικὸ γεγονός στὴν Σερβία, τὸ ὁποῖο συνέβαλε ἀποφασιστικὰ στὴν πρόσφατο ἔκρηξι τοῦ ἀντι-οικουμενιστικοῦ ἠφαιστείου στὴν γείτονα ὁμόδοξο χώρα: τριακόσιοι σαράντα (340) Κληρικοὶ καὶ Μοναχοὶ ἀπὸ ὅλες τὶς Ἐπισκοπῆς ἀπηύθυναν τὸν παρελθόντα Μάρτιο μίαν ἔντονον «Ἐκκλησιν» πρὸς τοὺς Σέρβους Ἱεράρχας «νὰ ἐγκαταλείψουν τὸ ΠΣΕ καὶ νὰ σταματήσουν κάθε σχέσιν μὲ αὐτὸν τὸν ὀργανισμόν».

Καὶ κατέλειπεν μὲ τὴν αὐστηρὰν δήλωσι, ὅτι - ἐὰν δὲν εἰσακουσθῆ τὸ αἰτημὰ τους - θὰ ἀναγκασθοῦν νὰ ἐξεύρουν λύσιν «συμφώνως πρὸς τοὺς Κανόνας τῶν Ἁγίων Πατέρων».

Οἱ ἀναμενόμενες ἐξελίξεις στὴν Σερβία εἶναι εὐκολονόητες: οἱ Οἰκουμενισταὶ μὲ τὶς διαχριστιανικὰς καὶ διαθρησκειακὰς τους δραστηριότητες ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν «ἔσπειραν ἀνέμους» καὶ τώρα καλοῦνται νὰ «θερίσουν θύελλες» σχισμάτων καὶ διαιρέσεων...

Τὸ ζηλωτικὸ κείμενο τῶν Σέρβων Κληρικῶν καὶ Μοναχῶν ἔχει ὡς ἑξῆς:

**«Ἐκκλησις» Σέρβων Κληρικῶν καὶ Μοναχῶν
πρὸς τὴν Ἱεράν Σύνοδον τῆς Σερβικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας**

Ἡμεῖς, οἱ Ἱερομόναχοι, Μοναχοὶ καὶ Κληρικοί, οἱ ὑπογράφοντες τὴν παροῦσαν, εἴμεθα ὄχι μόνον στενοχωρημένοι, ἀλλὰ καὶ ἔντρομοι, βλέποντες τὶ εἶδους σατανικὰ σχέδια ἐξυφαίνονται ὑπὸ τοῦ ΠΣΕ περὶ τῆς Μιᾶς καὶ Ἁγίας, Καθολικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Πρέπει ὅλοι νὰ εἴμεθα ἐνήμεροι, ὅτι ὁ Οἰκουμενισμὸς εἶναι μία παναίρεσις, συμφώνως πρὸς τὴν εὐαγγελικὴν διδασκαλίαν τοῦ μακαρίου π. Ἰουστίνου τοῦ Τσελέ.

- **Εἰς** τὸ βιβλίον του «'Ορθόδοξος Ἐκκλησία καὶ Οἰκουμενισμός» γράφει:
«Ὁ Οἰκουμενισμός εἶναι κοινὸν ὄνομα διὰ τοὺς ψευδοχριστιανισμούς, διὰ τὰς ψευδοεκκλησίας τῆς Δυτικῆς Εὐρώπης. Μέσα του εὐρίσκεται ἡ καρδιά ὅλων τῶν εὐρωπαϊκῶν οὐμανισμῶν, μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν Παπισμὸν. Ὅλοι δὲ αὐτοὶ οἱ ψευδοχριστιανισμοί, ὅλοι αἱ ψευδοεκκλησίαι, δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο παρὰ μία αἵρεσις παραπλεύρως εἰς τὴν ἄλλην αἵρεσιν. Τὸ κοινὸν εὐαγγελικὸν ὄνομα των εἶναι ΠΑΝΑΙΡΕΣΙΣ».

Σήμερα, εἰς τὸν καιρὸν τῆς συντόμου προετοιμασίας διὰ τὴν βασιλείαν τοῦ Ἄντι-χριστοῦ, ἡ Οἰκουμενικὴ Κίνησις ἔχει ἐπίσης συγκεντρώσει ἐντὸς τοῦ ΠΣΕ πολλές παγανιστικὰς θρησκείας καὶ αἰρέσεις, αἱ ὁποῖαι ἐφαρμόζουν δαιμονικὰς τελετάς.

- **Ὁ Πατριάρχης** τῆς Ἀλεξανδρείας Νικόλαος ὁ ΣΤ' εἶπε τὸ 1972:

«Καταδικάζω τὸν Οἰκουμενισμὸν καὶ τὸν θεωρῶ ὄχι ὡς ἀπλῆ αἵρεσιν, ἀλλὰ ὡς παναίρεσιν καὶ σύμπλεγμα ὅλων τῶν κακοδοξιῶν. Εἶναι λίαν ἐμφανεῖς αἱ ἀντιχριστιανικαὶ δυνάμεις, πὺν τὸν κινοῦν ἐκ τῶν παρασκηνίων... Ὁ Οἰκουμενισμὸς στρέφεται εὐθέως κατὰ τῆς Ὁρθοδοξίας. Αὐτὸς εἶναι σήμερον ὁ μεγαλύτερος κίνδυνος, μαζί μὲ τὴν ἀπιστίαν τῆς ἐποχῆς μας, ἡ ὁποία ἔχει θεοποιήσει τὰ πάθη καὶ τὰς ὑλικὰς ἀπολαύσεις».

• **Εἶναι** γνωστότατον, ὅτι ὁ Μακαριώτατος Πατριάρχης τῶν Ἱεροσολύμων Διόδωρος ἐδήλωσε τὴν ἀκύρωσιν ὅλων τῶν οἰκουμενιστικῶν ἐπαφῶν.

• **Ἐπίσης**, ἡ Ρωσικὴ Ἐκκλησία τῆς Διασπορᾶς ἔχει ἀναθεματίσει ἐπίσημως τὸν Οἰκουμενισμὸν:

«Τοῖς βάλλουσι κατὰ τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ καὶ διδάσκουσι, ὅτι ἡ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία μεμέρισται ἐν οὕτω καλουμένοις "κλάδοις"... ὡσαύτως, τοῖς κοινωνοῦσιν ἐν γνώσει τοῖς προμνημονευθεῖσιν αἰρετικοῖς ἢ συνηγοροῦσι, διαδίδουσιν ἢ ὑπεραμνημονέουσιν τῆς καινοφανοῦς αὐτῶν αἰρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ ἐν προσήματι ἀδελφικῆς ἀγάπης, ἢ ὑποτιθεμένης ἐνώσεως τῶν διαχωρισθέντων Χριστιανῶν - ΑΝΑΘΕΜΑ».

Εἰς τὰς ἡμέρας μας εἴμεθα μάρτυρες τῶν πλέον ἀπιστεῦτων πραγμάτων. Ἄνευρίσκωμεν τὰς συγκλονιστικὰς πληροφορίας διὰ τὴν αἰρετικὴν συμπεριφορὰν τινῶν ἐκ τῶν Ὁρθόδοξων ἱεραρχῶν.

Πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ κατανοηθῇ, ὅτι Ὁρθόδοξοι ἱεράρχαι ἤμποροῦν νὰ παρευρίσκωνται εἰς ἀκολουθίας τελοῦμενας ἀπὸ γυναίκασι ἱερείας, καὶ εἰρηνικά, χωρὶς οὔτε μίαν λέξιν διαμαρτυρίας, νὰ παρακαλοῦθον αὐτὰς νὰ κοινωνοῦν τοὺς ἀνθρώπους;

Πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ δεχθῶμεν τὸ γεγονός, ὅτι ἡ Ὁρθοδοξία εἶναι ἀκόμη παροῦσα ἐντὸς τοῦ ὄργανισμοῦ, ὁ ὁποῖος βεβαίῳ τὰ δικαιώματα τῶν ὁμοφυλοφίλων κληρικῶν, τοὺς ἐπιτρέπει νὰ ἐπιτελοῦν θρησκευτικὰς ἀκολουθίας διὰ τὰ μέλη σεξουαλικῶν μειονοτικῶν ομάδων, νὰ εὐλογοῦν θρησκευτικὸς γάμους προσώπων, ἀνηκόντων εἰς τὸ ἴδιον φύλον, ἀκόμη δὲ τοὺς ἐπιτρέπει νὰ υἰοθετοῦν τέκνα;

Ἐρωτῶμεν ΔΙΑ ΠΟΣΟΝ ΑΚΟΜΗ ἡ Σερβικὴ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία μας θὰ λαμβάνῃ μέρος εἰς τὸ ἔργον αὐτοῦ τοῦ τόσο κακοφήμου σατανικοῦ ὄργανισμοῦ; Ὁ π. Ἰουστίνος ἀπεκάλει τὴν συμμετοχὴν τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας εἰς αὐτὴν τὴν αἵρεσιν ὡς «ἀνήκουστον προδοσίαν» καὶ «ταπεινώσιν τερατώδη».

Ἐπίσης διερωτώμεθα, μήπως ὁ φρικτὸς Γολγοθᾶς, τὸ ὁποῖον διέρχεται ὁ Σερβικὸς λαός, ἐκτὸς τῶν ἄλλων ἀμαρτημάτων μας, εἶναι συνέπεια τῆς ΑἰΡΕΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΤΙΚΗΣ ΠΟΡΕΙΑΣ, ΤΗΝ ΟΠΟΙΑΝ Η ΣΕΡΒΙΚΗ ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΚΟΛΟΥΘΕΙ ΕΠΙ 30 ΕΤΗ. Διὰ τὸν λόγον αὐτόν, ἡ ἐγκατάλειψις τοῦ ΠΣΕ ἐκ μέρους τῆς Σερβικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας θὰ βοηθήσῃ τὸν Σερβικὸν λαὸν νὰ ἐξέλθῃ ἀπὸ τὰς δοκιμασίας, αἱ ὁποῖαι ἐπέπεσαν εἰς τὴν χώραν μας καὶ εἰς τὸν λαόν.

Διερωτώμεθα, διὰ πόσον ἀκόμη ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῶν Ἀρχιερέων μας θὰ σιωπᾷ ἐνώπιον τοῦ γεγονότος, ὅτι εἷς Ἐπίσκοπος τῆς Σερβικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας (ὁ Ἐπίσκοπος Μπάτσκακας Εἰρηναῖος Μπούλοβιτς) ὠργάνωσεν ὑποδοχὴν τοῦ Καρδινάλιου τῆς Βιέννης τὸ 1996 εἰς τὸν καθεδρικὸν του Ναόν, ὡς νὰ ἤρχετο κάποιος σπουδαιότερος τοῦ Σέρβου Πατριάρχου. Τὸν ὠδήγησεν εἰς τὸ Ἱερὸν Βῆμα καὶ τοῦ ἐπέτρεψε νὰ ἀσπασθῇ τὴν Ἁγίαν Τράπεζαν. Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς Θείας Λειτουργίας ἀντήλαξεν ἐπίσης τὸν ἀσπασμὸν τῆς εἰρήνης μετὰ τὸν ἴδιον Καρδινάλιον.

Ἄλλος Ἐπίσκοπος (ὁ Σάμπατς Λαυρέντιος) λαμβάνει συχνὰ μέρος εἰς κοινὰς προσευχὰς μετὰ οἰκουμενιστὰς, ψευδο-χριστιανούς, παγανιστὰς καὶ αἵρετικούς.

Ἡμεῖς οἱ Ὁρθόδοξοι Μοναχοὶ δὲν ἔχομεν τὸ δικαίωμα νὰ ἐρωτῶμεν καὶ νὰ ἀπαιτῶμεν μίαν ἐξήγησιν, περὶ τοῦ ποῖον εἶναι τὸ τελευταῖο ὄριον ἀνοχῆς διὰ τὴν αἰώνιον σωτηρίαν μας, ἐπειδὴ δὲν ἐπιθυμοῦμεν νὰ ἀπωλέσωμεν τὰς ψυχὰς ἡμῶν ὀδηγούμενοι ἀπὸ τοιοῦτους ἐπισκόπους;

Αὐτὸς εἶναι ὁ λόγος πού ἀπαιτοῦμεν μίαν ἐπίσημον ἐξήγησιν, διὰ τὴν ἐγκυρότητα τῶν ἀπόψεων, τὰς ὁποίας ἐκφράζομεν ἀνωτέρω.

Μία ἄλλη ἐρώτησις εἶναι ἡ ἐξῆς: ἦτο ἀναγκαῖον νὰ δεχθῶμεν χρήματα ἀπὸ τὸ ΠΣΕ διὰ τὴν νέαν Θεολογικὴν Σχολὴν εἰς τὸ Βελιγράδιον, ὥστε αὐτοὶ οἱ αἵρετικοὶ νὰ ἠμποροῦν νὰ διδάσκουν τὴν αἵρεσίν των εἰς τοὺς φοιτητὰς μας τῆς Θεολογίας, ἐνῶ οἱ καθηγηταὶ μας τῆς Σχολῆς προτρέπουν τοὺς φοιτητὰς νὰ λαμβάνουν εὐλογίας ἀπὸ τοὺς προτεστάντας καὶ νὰ συμμετέχουν εἰς τὰς διαλέξεις των; Τί εἶδους θεολόγους θὰ ἔχωμεν αὐριοῦν καὶ θὰ εἶναι αὐτοὶ ἱκανοὶ νὰ προστατεύσουν τὴν Ὁρθοδοξίαν καὶ τὴν κληρονομίαν τοῦ Ἁγίου Σάββα τῆς Σερβίας;

Πρόκειται νὰ γίνουν Ἐπίσκοποι κάποιαν ἡμέραν τοιοῦτοι φοιτηταί, προσκεκλησθέντες εἰς τὰς ψευδο-ἐκκλησίας τῆς Δύσεως; Τί θὰ προέλθῃ ἐν τέλει ἀπὸ αὐτό; Εἶναι φανερόν ὅτι τὸ βασίλειον τοῦ Ἀντιχρίστου καὶ ἡ Παγκόσμιος Πανθηρηκεία προετοιμάζονται δι' ἡμᾶς.

Ἐνώπιον τῶν ὀλίγων αὐτῶν γεγονότων διερωτώμεθα μετὰ ἀτάπληξιν: θὰ ἀκολουθήσωμεν τοὺς ἀρχιπομένους μας καὶ θὰ περιγελάσωμεν τοὺς ἀγίους μάρτυρας καὶ ὁμολογητὰς τῆς Ὁρθοδοξίας, οἱ ὁποῖοι ἀπέθανον διὰ νὰ διαφυλάξουν τὰ ἱερὰ δόγματα τῆς πίστεως ἐν τῇ ἀγάπῃ των διὰ τὸν Θεόν;

Ἐπίσης διερωτώμεθα: Ἐφ' ὅσον εἴμεθα Μοναχοί, οἱ ὁποῖοι ἐγκατέλειψαν κάθε τι εἰς τὸν κόσμον, εἶναι καθῆκον μας νὰ ἀκολουθῶμεν μετὰ ὑπακοὴν τὴν οἰκουμενικὴν τρέλλαν καὶ τοιουτοτρόπως νὰ γινώμεθα ἔνοχοι τῆς αἰωνίου τιμωρίας μας καὶ τῆς ἀπωλείας αὐτῶν, οἱ ὁποῖοι μᾶς ἀκολουθοῦν; Δὲν εἴμεθα ὑποχρεωμένοι νὰ φυλάξωμεν τὸν ὄρκον ὑπακοῆς μας εἰς τὸν Θεὸν καὶ εἰς τοὺς ὀρθῶς σκεπτομένους πιστοὺς καὶ εὐλαβεῖς πνευματικὸς διδασκάλους μας;

Ὁ καιρὸς, εἰς τὸν ὁποῖον ζῶμεν, εἶναι ἐμφανῶς καιρὸς μεγάλων θλίψεων, δι' ἐκείνους πού ἐπιζητοῦν τὴν οὐράνιον βασιλείαν, σταυροῦντες ἑαυτοὺς ἐν Χριστῷ τῷ Σωτῆρι, διὰ

νά ζήσουν μετ' Αὐτοῦ εἰς τὴν αἰωνιότητα. Ὅποιος δὲν ἐπιθυμῆι νὰ εἶναι μὲ τὸν Ἀντίχριστον, θὰ πρέπει συντόμως νὰ καταφύγη εἰς τὰς κατακόμβας, τὰ σπήλαια καὶ τὰς ἐρήμους.

Ἄν καὶ εἴμεθα πολὺ περισσότερον ἀνάξιοι καὶ ἁμαρτωλοὶ ἀπὸ τοὺς Μοναχοὺς τῶν πρώτων αἰώνων, ἔχομεν ἀκόμη ἐλπίδα ὅτι διὰ τῆς μετανοίας θὰ κληρονομήσωμεν τὸ Ἔλεος τοῦ Θεοῦ.

Ὅμως, ὡς αἰρετικοὶ (Θεὸς φυλάξου!) δὲν θὰ ἔχομεν καμμίαν δυνατότητα σωτηρίας.

Δι' αὐτό, ἀπευθύνομεν ἔκκληριν πρὸς ὅλους ἐντὸς τῆς Σερβικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας νὰ ἀντιταχθοῦν εἰς τὴν αἵρεσιν τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ματαιώνοντες κάθε σχέσιν μὲ τὸ ΠΣΕ.

Ἐπίσης, θεωροῦμεν ὅτι θὰ πρέπει νὰ διητηρηθῆ τὸ Παραδοσιακὸν μας Ὁρθόδοξον Ἡμερολόγιον (τὸ λεγόμενον Ἰουλιανόν).

Ἀπευθύνομεν ἔκκληριν πρὸς τὴν Σερβικὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν καὶ τοὺς ἱεράρχας τῆς νὰ ἐκδώσουν ὁμόθυμον ἀπόφασιν, κατὰ τὴν τακτικὴν τῶν Συνοδικῆν διάσκεψιν, νὰ ἐγκαταλείψουν τὸ ΠΣΕ καὶ νὰ παύσουν κάθε σχέσιν μὲ αὐτὸν τὸν ὀργανισμόν.

Ἐπίσης ἀναμένομεν ἐπίσημον δῆλωσιν ἐπὶ τοῦ θέματος.

Εἰς περίπτωσιν, κατὰ τὴν ὁποίαν δὲν θὰ ἀποφασισθῆ τίποτε ἐπ' αὐτοῦ, ἡμεῖς, οἱ Μοναχοὶ καὶ Κληρικοὶ ποὺ ὑπογράφομεν τὴν παρούσαν διακήρυξιν, θὰ ἀναγκασθῶμεν νὰ ἐξεύρωμεν λύσιν, συμφώνως πρὸς τοὺς Κανόνας τῶν Ἁγίων Πατέρων, διὰ νὰ παραμείνωμεν ὁμοῦ μετὰ τοῦ Κυρίου ἡμῶν, εἰς τὸν Ὅποιον ἔχομεν δώσει ὄρκον διὰ τὴν σωτηρίαν τῶν ψυχῶν μας καὶ αὐτῶν ποὺ μᾶς ἀκολουθοῦν.

Μόνον δι' αὐτοῦ τοῦ τρόπου δυνάμεθα ἅπαντες νὰ σωθῶμεν ὑπὸ τοῦ Χριστοῦ ἀπὸ τὴν αἰώνιον ἀπώλειαν.

(Ἀκολουθοῦν πλέον τῶν 340 ὑπογραφαὶ Ἱερομονάχων, Μοναχῶν καὶ Ἐφημεριακῶν Ἱερέων, ἀπὸ ὅλας τὰς Ἐπισκοπὰς τῆς Σερβικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας).

* * *

Β. ΠΟΙΑ ἦταν ἡ συνέχεια τῆς ἰσχυρᾶς αὐτῆς ἀντι-οικουμενιστικῆς «Ἐκκλησίας»;

Ὁ Μαυροβουνίου Ἀμφιλόχιος

Εἶναι γνωστὸν ἀπὸ προηγούμενα δημοσιεύματά μας, ὅτι ἡ Σερβικὴ Ἱερά Σύνοδος - μετὰ ἀπὸ τὶς ἀντι-οικουμενιστικὰς ἐνστάσεις τοῦ Σεβ. Ἐπισκόπου Ράσκας καὶ Πριζρένης κ. Ἀρτεμίου - εἶχε συστήσει μίαν Ἐπιτροπὴν ἐξ Ἀρχιερέων, ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ **μητροπολίτου Μαυροβουνίου κ. Ἀμφιλοχίου**, πρὸς μελέτην τοῦ ζητήματος τῆς συμμετοχῆς τῆς Σερβικῆς Ἐκκλησίας στὸ «Π.Σ.Ε.».

Ἡ Ἐπιτροπὴ αὐτὴ ὑπέβαλε τελικῶς τὸ πόρισμά της στὴν πρόσφατο Ἱερά Σύνοδο τῆς Ἱεραρχίας καὶ ὑπεστήριξε **σαφῶς, ἀπεριφράστως καὶ τεκμηριωμένως** τὴν ἀποχώρησιν τῆς Σερβικῆς Ἐκκλησίας ἀπὸ τὸ «Π. Σ.Ε.».

Βεβαίως, τὸ πόρισμα τῆς Ἐπιτροπῆς διακρίνεται γιὰ θεολογικὲς ἀδυναμίες, οἱ ὁποῖες δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ παρακαμφθοῦν, ἐφ' ὅσον κατ' οὐσίαν παραθεωρεῖται ὁ χαρακτήρας τοῦ Οἰκουμενισμοῦ ὡς **αἰρετικῆς θεολογικῆς ἐκφράσεως**· ἐνῶ λόγου χάριν προτείνεται ἡ ἐγκατάλειψις τοῦ «Π. Σ.Ε.», παραδόξως γίνεται ἀποδεκτὴ ἡ γνωστὴ οἰκουμενιστικὴ θεολογία τῆς «Κοινῆς Διακονίας» τοῦ κόσμου, κατὰ τὴν ὁποία τὸ Φῶς (ἡ Ὁρθοδοξία) καὶ τὸ σκότος (ἡ αἵρεσις) ὀφείλουν νὰ συνεργάζωνται στὰ πλαίσια ἐνὸς «φιλανθρωπικοῦ / διακονικοῦ συγκρητισμοῦ»!...

Παρὰ ταῦτα, τὸ πόρισμα τῆς Ἐπιτροπῆς ἤδη ἔχει καταχωρηθῆ στὶς ἱστορικὲς σελίδες τῆς Ἄντι-οικουμενιστικῆς Βίβλου.

Ἐν συνεχείᾳ, δημοσιεύομε μερικὰ ἀποσπάσματα ἀπὸ τὸ ἐπίσημο συνοδικὸ κείμενο, τὸ ὁποῖο ἀνεγνώσθη καὶ ἐνεκρίθη κατὰ τὴν Σύνοδο τῆς Ἱεραρχίας στὸ Βελιγράδι (23.5-4.6.1997) καὶ στὸ ὁποῖο περιέχεται ἡ ἱστορικὴ πρότασις τῆς Ἐπιτροπῆς.

Ἡ Ἐπιτροπὴ προτείνει τὴν ἀποχώρησι ἀπὸ τὸ «Π.Σ.Ε.»

«Συμφώνως πρὸς τὴν ἀπόφασιν τῆς Ἐπιτροπῆς, μὲ πλήρη κατανόησιν τῶν μεγάλων ἀνψυχιῶν καὶ σκανδάλων μεταξὺ τῶν πιστῶν τῆς Τοπικῆς Ἐκκλησίας μας, (πράγματα, τὰ ὁποῖα ἐξεφράσθησαν εἰς Ἐκκλησίαν σταλεῖσαν εἰς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον τῶν Ἀρχιερέων καὶ εἰς ἅπαντας τοὺς Ἀρχιερεῖς προσωπικῶς, καὶ ὑπογραφομένην ὑπὸ πλέον τῶν 300 κληρικῶν, μοναχῶν καὶ μοναζουσῶν) καὶ ἐπὶ πλέον ἐν Ὁρθοδοξίᾳ, ὡς πρόεδρος τῆς ἀνωτέρω ἀναφερομένης Ἐπιτροπῆς, δύναμαι νὰ προβῶ εἰς τὴν ἀκόλουθον πρότασιν πρὸς Συνοδικὴν θεώρησιν:

Ἡ Σερβικὴ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία, ὡς μέλος τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν ἀπὸ τοῦ 1965, ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΔΙΑΓΡΑΦῆ ΑΠΟ ΑΥΤΟΝ ΤΟΝ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΝ ὡς ὀργανικὸν μέλος. Ἡ Ἐκκλησία μας εἶναι, ἐν τούτοις, ἔτοιμος νὰ συνεχίσῃ νὰ προσεύχεται καὶ νὰ καταβάλλῃ ἐπὶ πλέον προπαθείας διὰ τὴν κατόρθωσιν τῆς ἐνότητος ὅλων ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῶ Κυρίῳ ἡμῶν καὶ νὰ συντρέχῃ μὲ ὄλους, ὅσοι προσπαθοῦν εἰλικρινῶς νὰ πραγματοποιήσουν τὴν ἐνότητα εἰς τὴν πίστιν καὶ εἰς τὴν ζωὴν ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι πιστεύουν εἰς τὸν Χριστὸν ὡς Θεὸν καὶ Σωτῆρα, ὅπως ἐπίσης εἰς τὴν Ἁγίαν Ζωοποιὸν καὶ Ἀδιαίρετον Τριάδα - Πατέρα, Υἱὸν καὶ Ἁγιον Πνεῦμα...»

«Ἡ Ἐπιτροπὴ εὕρισκε τοὺς ἀκολούθους λόγους διὰ τὴν ἐγκατάλειψιν τοῦ ΠΣΕ:

1. Τὸ ΠΣΕ (εἰδικῶς ἀπὸ τοῦ 1970) ἔχει σταδιακῶς ἀρჩίσει νὰ ἀμελῆ εἰς τὰς δραστηριότητάς του τὸν πρωταρχικὸν του σκοπὸν, ὅτι ἡ ἐνότης τῆς πίστεως εἶναι ἡ ἀναγκαία προϋπόθεσις διὰ τὴν ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας.

2. Ἡ Οἰκουμενικὴ Κίνησις τείνει νὰ συμπεριφέρεται ὡς εἷς ὀργανισμὸς ὑπεράνω τῆς Ἐκκλησίας. Τὸ ΠΣΕ ἀπεδέχθη τὴν Θεωρίαν τῶν Κλάδων, ἡ ὁποία εἶναι ἀπαράδεκτος διὰ τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν, ὅπως ἐπίσης τὴν θεωρίαν τῶν "Χριστιανικῶν Παραδόσεων" μὲ ἴσα δικαιώματα (ἐπ' αὐτοῦ, ἡ "παράδοσις" μιᾶς Προτεσταντικῆς σέκτας ἰσοῦται εἰς τὴν ψηφοφορίαν μὲ τὴν ζῶσαν Παράδοσιν τῆς Ἀνατολικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία εἶναι ἀδιάσπαστος ἀπὸ τὴν ἀποστολικὴν ἐποχὴν).

3. Τὸ ΠΣΕ ὅλο καὶ περισσότερον ἐπηρεάζεται εἰς τὴν συμπεριφορὰν καὶ τὰς δραστηριότητάς του ἀπὸ τὴν σύγχρονον ἐκκοσμίκευσιν.

4. Ἐφ' ὅσον αἱ Προτεσταντικαὶ κοινότητες ἔχουν τὴν πλειοψηφίαν ἐντὸς τοῦ ΠΣΕ, ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία συχνὰ ἠπτάται εἰς τὴν ψηφοφορίαν. Ἐξ αἰτίας αὐτοῦ, ἡ φωνὴ τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας δὲν εἶναι ἐπαρκῶς παρούσα ἐντὸς τοῦ ΠΣΕ καὶ ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία δὲν δύναται νὰ ἔχη τὴν οἰανδήποτε σημαντικὴν ἐπίδρασιν εἰς τὰς ἀποφάσεις του.

5. Τὰ θέματα πίστεως, τάξεως καὶ ἐνότητος εἰς τὴν πίστιν ἐντὸς τῆς Μιᾶς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ ἀμελοῦνται ὄλο καὶ περισσότερον εἰς τὸ ΠΣΕ χάριν πραγματιστικῶν καὶ καθημερινῶν πολιτικῶν θεμάτων.

6. Ἀπὸ τὸν καιρὸν τῆς Γενικῆς Συνελεύσεως εἰς τὴν Κανμπέρραν τὸ πνεῦμα καὶ ἡ πρακτικὴ ἐφαρμογὴ τοῦ θρησκευτικοῦ συγκρητισμοῦ δεσπόζει ὄλο καὶ περισσότερον εἰς τὸ ΠΣΕ.

7. Μέλη τινὰ τοῦ ΠΣΕ (π.χ. ἡ Ἀγγλικανικὴ Ἐκκλησία) ἀντὶ νὰ προσπαθοῦν νὰ ἐλαττώσουν τὰς ὑφισταμένας δογματικὰς καὶ κανονικὰς διαφορὰς, εἰσάγουν ἐκκλησιαστικὰς συνηθείας καὶ δίδουν δογματικὴν δικαιολόγησιν πρακτικῶν τινῶν ἐμφανῶς ἀντιτιθεμένων εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ Εὐαγγελίου καὶ τῆς ὅλης Χριστιανικῆς Παραδόσεως Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως (χειροτονία γυναικῶν ἱερέων καὶ ἐπισκόπων), μεταβάλλοντα τοιοτοτρόπως ριζικῶς τὴν Ἐκκλησιαστικὴν τάξιν.

8. Τὸ ΠΣΕ σιωπηρῶς ἀνέχεται ὡς μέλη του Χριστιανικὰς κοινότητας, αἱ ὁποῖαι ἀνοικτῶς ἔρχονται εἰς ἀντίθεσιν μὲ τὸ Εὐαγγέλιον καὶ τὸν Ἀπόστολον Παῦλον, ἐφ' ὅσον δέχονται καὶ εὐλογοῦν παρὰ φύσιν σεξουαλικὰς σχέσεις, ἐπιτρέπεται θρησκευτικὸν γάμον εἰς λεσβίας καὶ ὁμοφυλοφίλους, πρᾶγμα ἐπαίσχυντον καὶ ἀκούμενον.

9. Τὸ πνεῦμα τοῦ Οἰκουμενικοῦ συγκρητισμοῦ καὶ τῆς ἐκκοσμικεύσεως ἔχει ταχύτατα υἰοθετηθῆ ἀπὸ μερικοὺς Ὁρθοδόξους κύκλους, εἰδικῶς εἰς τὴν Διασπορὰν καὶ εἰς μικτὰς περιοχάς, ὥστε αἱ κοιναὶ προσευχαὶ καὶ ἡ Εὐχαριστιακὴ κοινωνία νὰ ἔχουν γίνῃ συνηθία, πρᾶγμα ἀντίθετον εἰς τὴν τάξιν καὶ τὴν κανονικὴν παράδοσιν τῆς Ἐκκλησίας, μὲ πολὺ ἀρνητικὴν ἐπίδρασιν εἰς τὴν ζωὴν τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας ὡς ὅλον.

10. Ἡ ὀργανικὴ συμπερίληψις τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν ὡς μελῶν εἰς τὸ ΠΣΕ ἔχει προκαλέσει πολὺ σοβαρὰν πώλωσιν καὶ σκάνδαλα ἐντὸς τῶν τοπικῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, πρᾶγμα ποῦ δὲν συνεισφέρει εἰς τὴν Χριστιανικὴν ἐνότητα καὶ διακινδυνεύει εὐθέως τὴν ἐνότητα τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας.

Ἔχοντες πάντα τὰ ἀνωτέρω προβλήματα κατὰ νοῦν, προτείνομεν εἰς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον τῶν Ἐπισκόπων νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν τῆς τὴν ἀπόφασίν μας, ὅτι ἡ Σερβικὴ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία, ὁ πιστὸς φύλαξ καὶ μάρτυς τῆς Ὁρθοδοξίας εἰς τὴν Σερβίαν, ὁμοῦ μὲ ὅλας τὰς ἄλλας τοπικὰς Ὁρθοδόξους Ἐκκλησίας, μετὰ τῶν ὁποίων μοιράζεται τὴν ἰδίαν πίστιν καὶ ἥθος ἐντὸς τῆς Μιᾶς, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΕΓΚΑΤΑΛΕΙΨῃ ΤΟ ΠΣΕ καὶ νὰ μὴ ἀποτελῇ πλέον ὀργανικὸν μέλος του (κατὰ τὸ παράδειγμα τῆς Ἐκκλησίας τῶν Ἱεροσολύμων καὶ τῆς Γεωργιανῆς Ἐκκλησίας), συνεχίζουσα ἐν τούτοις νὰ ἐκφράζη τὴν ἐτοιμότητά της νὰ ἐργάζεται "ὑπὲρ τῆς τῶν πάντων ἐνώσεως" καὶ νὰ συνεργάζεται μὲ τὸ ΠΣΕ εἰς τὸ

άνθρωπιστικὸν πεδίου καὶ εἰς ἄλλας περιοχὰς τῆς Διαχριστιανικῆς ὑπευθυνότητος διὰ τὴν εἰρήνην, δικαιοσύνην καὶ ἐνότητα εἰς τὸν κόσμον καὶ μεταξὺ τῶν κρατῶν καὶ ἔθνων.

Ἐφ' ὅσον αὐτὴ ἡ ἀπόφασις δὲν ἀφορᾷ μόνον εἰς τὴν ἐσωτερικὴν ζωὴν καὶ ἀποστολὴν τῆς Σερβικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἀλλὰ καὶ ὅλων τῶν ἄλλων Ὁρθόδοξων Ἐκκλησιῶν καὶ εἰς τὴν ἀποστολὴν των εἰς τὸν κόσμον, ἡ Ἐπιτροπὴ ἔχει τὴν γνώμην, ὅτι αὐτὸ τὸ πρόβλημα δὲν ἴσχυρεῖ νὰ ἐπιλυθῆ εἰς τοπικὸν ἐπίπεδον μόνον. Δι' αὐτὸ ἡ Ἐπιτροπὴ προτείνει, ὅτι ἡ Σερβικὴ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία πρὸ τῆς τελικῆς διαγραφῆς τῆς ἀπὸ μέλους τοῦ ΠΣΕ πρέπει νὰ ἐνημερώσῃ τὸν Πατριάρχην Κωνσταντινουπόλεως καὶ ἄλλους ἡγέτας τῶν τοπικῶν Ὁρθόδοξων Ἐκκλησιῶν διὰ τὴν στάσιν καὶ γνώμην τῆς μὲ μίαν αἴτησιν πρὸς σύγκλησιν Πανορθόδοξου Διασκέψεως, ἡ ὁποία νὰ συζητήσῃ τὴν περαιτέρω συμμετοχὴν ὡς μελῶν τῶν Ὁρθόδοξων Ἐκκλησιῶν εἰς τὸ ΠΣΕ. Μόνον μετὰ ἀπὸ αὐτὴν τὴν Σύγκλησιν, ἡ Ἐκκλησία μας θὰ ἐξαγάγῃ τὴν τελικὴν τῆς ἀπόφασιν ἐπ' αὐτοῦ τοῦ θέματος καὶ θὰ ἐνημερώσῃ δημοσίως τοὺς πιστοὺς τῆς περὶ τῆς ἀνωτέρω ἀποφάσεως».

* * *

Γ. Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ τῆς Ἱεραρχίας τῆς Σερβικῆς Ἐκκλησίας κατ' ἀρχὴν ἐδέχθη τὴν ἱστορικὴν πρότασιν τῆς Ἐπιτροπῆς.

Τὸ δημοσιευόμενον κατωτέρω ἀπόσπασμα ἀπὸ τὸ ἐκτενὲς «Συνοδικὸν Διάγγελμα» εἶναι μὲν ἐνδεικτικὸν τοῦ ἀναδυομένου προβληματισμοῦ τῆς Ἱεραρχίας ἐναντι τῆς Οἰκουμενικῆς Κινήσεως, ἀλλὰ δυστυχῶς πάσχει ἀπὸ τρεῖς μεγάλες ἀδυναμίες:

α. στερεῖται ὀρθοδόξου ἀκριβείας καὶ δυνάμεως·

β. ἀποσιωπᾷ τὴν οὐσιαστικὴν ἀναφορὰ στὴν Οἰκουμενικὴ Κίνησι, τὴν θεολογικὴν τῆς ἀποτίμησιν καὶ τὸν χαρακτηρισμὸ τῆς ὡς αἰρέσεως καὶ

γ. μεταθέτει τὶς τελικὲς ἀποφάσεις σὲ μίαν ἀμφίβολον «Πανορθόδοξον Διάσκεψιν», ἡ ὁποία θεβαίως δὲν θὰ εἶναι καὶ Πανορθόδοξος Σύνοδος εὐρείας συμμετοχῆς Ἀρχιερέων, ἀλλὰ θὰ περιλαμβάνῃ τοὺς γνωστοὺς διπλωμάτας καὶ γραφειοκράτας Οἰκουμενιστάς, οἱ ὅποιοι κατ' ἔθος πλέον συνέρχονται στὴν Γενεὴν (Σαμπεζύ), γὰρ νὰ προωθήσων τὸ «Οἰκουμενιστικὸν ἰδεῶδες»...

Καὶ ἐγείρονται τὰ ἐξῆς εὐλόγα ἐρωτήματα:

• **Πότε** ἀπεφασίσθη ὁμοφώνως ὑπὸ Μεγάλῃς Πανορθόδοξου Συνόδου ἢ συμμετοχῆ τῶν ὀρθόδοξων στὴν ἴδρυσιν τοῦ παναιρετικοῦ «Π.Σ.Ε.» καὶ τὶς ἐργασίαι του;

• **Καὶ** γιὰτί ἡ ἀποχώρησις μᾶς Τοπικῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας ἀπὸ τὸ «Π.Σ.Ε.» θὰ ἀπαιτοῦσε πανορθόδοξο ἀπόφασι;

• **Τέλος** - τὸ καὶ σπουδαιότερον - πότε ἡ οἰκουμενιστικὴ δέσμευσις μὲ τοὺς αἰρετικὸὺς Ὁργανισμοὺς ἐθεωρήθη ἰσχυροτέρα ἀπὸ τὴν δέσμευσις (ἐνωσι καὶ κοινωνία) μὲ τοὺς ἀπ' αἰῶνος Ἁγίους Πατέρας («σὺν πᾶσι τοῖς Ἁγίοις»), οἱ ὅποιοι θεβαίως δὲν θὰ ἠνείχοντο οὔτε κατὰ διάνοιαν νὰ ἀποτελῆ ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία - **φρικτὸν καὶ ἀκουόμενον** - ὀργανικὸν μέλος ἐνὸς πολυαιρετικοῦ Σωματείου;

• **Καὶ** μάλιστα νὰ εἶναι ὑποκειμένη στὴν «τερατώδη ταπεινώσει» τοῦ «παιχνιδιοῦ» τῶν ποσοστιαίων ἀναλογιῶν ἐναντι τῆς συντριπτικῆς πλειοψηφίας τῶν Προτεσταντῶν, ἀλλὰ καὶ στὴν κηδεμονία τῆς συνεχῶς ἀυξανομένης παρουσίας ἱερείων ὑπαλλήλων ἐντὸς τοῦ «Π.Σ.Ε.»;

Ἀπόσπασμα «Συνοδικοῦ Διαγγέλματος»

«...Ἡ Σύνοδος διεπίστωσεν, ὅτι ὑπάρχει μία κρίσις εἰς τὸν διάλογον τῶν Ὁρθόδοξων Ἐκκλησιῶν μὲ ἑτεροδόξους Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία προεξενήθη ἀπὸ τὸν ἑτεροδόξον

προσηλυτισμόν καὶ ἄλλους λόγους, καθὼς ἐπίσης (ὅτι) διέρχεται κρίσιν ἡ ὅλη Οἰκουμενικὴ Κίνησις.

Παρὰ ταῦτα, ἡ Ἐκκλησία μας, ὅπως καὶ ὅλαι αἱ ἄλλαι τοπικαὶ Ὁρθόδοξοι Ἐκκλησίαι, πισταὶ εἰς τὸ Εὐαγγέλιον, εἶναι ἀνοικταὶ εἰς τὸν διάλογον μὲ ἑτεροδόξους Χριστιανούς, καὶ καταβάλλουν κάθε δυνατὴν γενικὴν προσπάθειαν νὰ ἐνώσουν ὅλους τοὺς εἰς Χριστὸν πιστεύοντας, ὥστε νὰ ἐπανιδρυθῇ ἡ ἐνότης μεταξύ τῶν Χριστιανῶν.

Δι' αὐτὸν τὸν λόγον, ἡ Σύνοδος, ὑποκινουμένη ἀπὸ καιρίου ἐκκλησιολογικοὺς λόγους καὶ ποιμαντικὴν ὑπευθυνότητα, ἀπεφάσισε νὰ δηλώσῃ τὴν στάσιν τῆς ἐναντι τῆς Οἰκουμενικῆς Κινήσεως, καὶ τῆς περαιτέρω συμμετοχῆς τῆς εἰς τὸ ΠΣΕ καὶ εἰς ἄλλους Οἰκουμενικοὺς ὀργανισμούς, εἰς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον καὶ ἄλλας ἀδελφὰς Ὁρθόδοξους Ἐκκλησίας, αἰτουμένη τὴν σύγκλησιν μιᾶς Πανορθόδοξου Διασκέψεως ἐπὶ τοῦ θέματος, ἐν τῷ πνεύματι τῶν Ὁρθόδοξων ἀρχῶν τῆς Καθολικότητος καὶ Ἐνότητος.

Δ. ΕΝΑ ΣΧΕΤΙΚΟ δημοσίευμα τῆς ἐφημερίδος τοῦ Βελιγραδίου «*Δημοκρατία*» (21-22.6.1997) παρουσιάζει ἀνάγλυφα τὴν διάστασι ἀπόψεων, ἡ ὁποία ὑφίσταται μεταξύ τῶν Ἱεραρχῶν τῆς Σερβίας ἐναντι τοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

Ἐπίσης μαρτυρεῖ, ὅτι τὸ θέμα τοῦ Οἰκουμενισμοῦ δὲν θὰ «κλείσῃ» ἀνάδυνα στὴν πολυπάθο αὐτὴν χώρα, ὅταν ὑπάρχουν ἀρχιερεῖς, ὑποστηρίζοντες τὴν ἀσεβειστάτην ἄποψιν, ὅτι «*εἶναι καθαρὴ τρέλλα ἢ ἀπομάκρυνσις ἀπὸ αὐτὸν τὸν ὀργανισμό* ("Π.Σ.Ε.")» (!) καὶ βασιζόμενοι μάλιστα αὐτὴν σὲ παιδαριώδη μὴ θεολογικὰ ἐπιχειρήματα...

* * *

«Οἱ ἐπίσκοποι ἔχουν ἀντίθετη ἄποψιν»

«Βελιγράδι - Στὴν πρόσφατη σύγκλησι τῆς Συνόδου τῆς Σερβικῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας (ΣΟΕ) συνεφανήθη, ὅτι ὑπάρχει μία πολὺ σοβαρὰ κρίσις στὸν Οἰκουμενικὸν διάλογο. Μία ἀντιπροσωπία τῆς ΣΟΕ, ὑπὸ τὸν Ἐπίσκοπο Μπάτοσκα Εἰρηναῖο (Μπούλοβιτς), διωρίσθηκε νὰ παρακολουθήσῃ τὴν Οἰκουμενικὴν διάσκεψιν τοῦ ΚΕΚ στὸ Γκράτς αὐτὸν τὸν μῆνα. Πολλοὶ πιστεύουν, ὅτι ἡ μελλοντικὴ στάσις τῆς ΣΟΕ ἐναντι τῆς Οἰκουμενικῆς Κινήσεως καὶ τῆς συμμετοχῆς τῆς ὡς μέλους στὸ ΠΣΕ θὰ ἐξαρτηθῇ μεγάλως ἀπὸ τὰ ἀποτελέσματα αὐτῆς τῆς διασκέψεως.

Ἡ Σύνοδος τῆς ΣΟΕ ἔχει στείλει ἤδη τὴν γραπτὴν τῆς ἄποψιν στὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖο στὴν Κωνσταντινούπολι μὲ μίαν εἰδικὴν αἴτησι μιᾶς Πανορθόδοξου Διασκέψεως, ἡ ὁποία νὰ συγκληθῇ γιὰ τὸ θέμα αὐτὸ τὸ συντομώτερο δυνατόν.

Ὁ Σάμπατς Λαυρέντιος

Ὁ Ἐπίσκοπος Σάμπατς καὶ Βάλιεβο Λαυρέντιος (Τρυφουνοβίτς), μέλος τῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ ΠΣΕ, ἔκανε δήλωσι γιὰ τὸν Οἰκουμενισμό καὶ τὴν πιθανὴν διαγραφή τῆς Σερβικῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας ἀπὸ αὐτὸν τὸν διεθνή ὀργανισμό:

"Τὰ ἄλλα μέλη τοῦ ΠΣΕ εἶναι πιὸ δραστήρια σὲ φιλανθρωπικὰ ἔργα, ἐνῶ ἐμεῖς οἱ Ὁρθόδοξοι ἐπιμένομε περισσότερο σὲ λειτουργικὰ καὶ ἱεραποστολικά θέματα. Ὑπάρχουν πολλὰ πράγματα πού μποροῦμε νὰ μάθωμε ὁ ἕνας ἀπὸ τὸν ἄλλον. Τὸ ΠΣΕ

υποστηρίζει οικονομικά την Σερβική Ὁρθόδοξο Ἐκκλησία. Ὁ διάλογος μὲ τὸ Συμβούλιο ἔχει ἐπίσης ἀποδώσει κάποια ικανοποιητικὰ ἀποτελέσματα, ἐνῶ ταυτοχρόνως διατηροῦνται οἱ δογματικὲς καὶ λειτουργικὲς παραδόσεις τῆς Ὁρθοδοξίας. Ἡ Σύνοδος δὲν ἔλαβε σοβαρῶς ὑπ' ὄψιν τὴν Ἐκκλησίαν (τῶν 340), ἐπειδὴ οἱ ἄλλες Τοπικὲς Ὁρθόδοξες Ἐκκλησίες θὰ πρέπει νὰ ἐρωτηθοῦν πρῶτα γιὰ τὸ θέμα αὐτό. Τώρα ποὺ ὅλοι ἀναζητοῦν φίλους, ἐμεῖς τοὺς ἀπορρίπτουμε, γι' αὐτὸ νομίζω ὅτι εἶναι καθαρὴ τρέλλα ἢ ἀπομάκρυνσις ἀπὸ αὐτὸν τὸν ὄργανισμό».

Ὁ Σέρβος Ἐπίσκοπος Βουδαπέστης Δανιὴλ

ὁρθοτομεῖ τὸν λόγον τῆς ἀληθείας:

«Ἡ Ὁρθοδοξία δὲν μπορεῖ νὰ ἐκπληρώσῃ τὴν ἀποστολὴν της χωρὶς νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν Οἰκουμενικὴν Κίνησιν»

«Εἶναι ἀδύνατον νὰ ἐκπληρώσωμε τὴν ἀληθινὴν ἀποστολὴν τῆς Ὁρθοδοξίας, ἐκτὸς ἂν ἐγκαταλείψωμε αὐτὴν τὴν Κίνησιν, ἡ ὁποία καθοδηγεῖται ἀπὸ δύο ἑτερόδοξες ὁμολογίες - τὴν Προτεσταντικὴν ἀπὸ τὴν Γενεὴν καὶ τὴν ἑτέρα ἀπὸ τὴν Ρώμην. Μὲ τὴν ἀποχώρησίν μας ἀπὸ τὴν Κίνησιν τῆς Γενεῆς θὰ ἐπιδείξωμε τὴν εἰλικρινείαν μας στὴν Χριστιανικὴ κοινότητα. Δὲν ἠμποροῦμε νὰ συμβιβασθοῦμε μὲ τὸν ἐκκοσμικευμένο πολιτισμὸν τῆς ἐποχῆς μας, εἰδικῶς ὅταν κάποια δαιμονικὰ στοιχεῖα αὐτοῦ τοῦ πολιτισμοῦ εἶναι παρόντα στὸν Οἰκουμενικὸν Ὀργανισμό» (Ἰούνιος 1997).

Ὁ Σέρβος Ἐπίσκοπος Βουδαπέστης Δανιὴλ (Κρισίτις) ἀνήκει στὴν ομάδα τῶν Ἐπισκόπων, οἱ ὁποῖοι θεωροῦν ὅτι τὸ ΠΣΕ υἰοθετεῖ κάποιες δραστηριότητες, οἱ ὁποῖες διακινδυνεύουν ζωτικὰ ἐνδιαφέροντα τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. Εἶπε:

«Εἶναι ἀδύνατον νὰ ἐκπληρώσωμε τὴν ἀληθινὴν ἀποστολὴν τῆς Ὁρθοδοξίας, ἐκτὸς ἂν ἐγκαταλείψωμε αὐτὴν τὴν Κίνησιν, ἡ ὁποία καθοδηγεῖται ἀπὸ δύο ἑτερόδοξες ὁμολογίες - τὴν Προτεσταντικὴν ἀπὸ τὴν Γενεὴν καὶ τὴν ἑτέρα ἀπὸ τὴν Ρώμην. Μὲ τὴν ἀποχώρησίν μας ἀπὸ τὴν Κίνησιν τῆς Γενεῆς θὰ ἐπιδείξωμε τὴν εἰλικρινείαν μας στὴν Χριστιανικὴ κοινότητα. Δὲν ἠμποροῦμε νὰ συμβιβασθοῦμε μὲ τὸν ἐκκοσμικευμένο πολιτισμὸν τῆς ἐποχῆς μας, εἰδικῶς ὅταν κάποια δαιμονικὰ στοιχεῖα αὐτοῦ τοῦ πολιτισμοῦ εἶναι παρόντα στὸν Οἰκουμενικὸν Ὀργανισμό».

Θὰ ἐξασφαλίσωμε ἰσορροπία διὰ τῆς συντηρητικῆς διαφυλάξεως τῆς Ὁρθοδόξου Παραδόσεώς μας ἀφ' ἐνός, καὶ τῆς τολμηρᾶς ἀποδοχῆς κάποιων νέων πραγμάτων, ἀφ' ἑτέρου.

Πιστεύω, ὅτι ἐνδεχομένη ἔνσως ἠμπορεῖ νὰ κατορθωθῇ σύμφωνα μὲ τὴν εὐαγγελικὴν ἀρχὴν τῆς ἀληθείας καὶ ὄχι μὲ τὴν ἀρχὴν τῆς πλειοψηφίας».

«Ἄγῶνος οὖν χρῆμα μέγαλον»

Ε. Η ΑΠΟΦΑΣΙΣ τῆς Σερβικῆς Ἱεραρχίας, γιὰ τὸ θέμα τῆς μελλοντικῆς σχέσεώς τῆς μετὰ τὴν Οἰκουμενικὴ Κίνησι καὶ τὸ «Π.Σ.Ε.», ἦταν ἐπόμενον νὰ προξενήσῃ «ταραχὴν» στοὺς ἑτεροδόξους Οἰκουμενιστάς, μετὰ μάλιστα καὶ τὶς σχετικὰς ἐξελίξεις στὴν Ὁρθόδοξο Ἐκκλησίαν τῆς Γεωργίας, καθὼς ἐπίσης καὶ τὶς ἀντι-οικουμενιστικὰς ἐκρήξεις ποὺ κλιμακώνονται στὴν Ρωσία καὶ ἄλλοι.

Δὲν πρέπει ἄλλωστε νὰ λησμονηθῆι ἡ «ἀποκαλυπτικὴ» δήλωσις τοῦ Γενικοῦ Γραμματέως τοῦ «Π.Σ.Ε.» κ. Κ. Ρέιζερ, ὅτι

«τὸ ΠΣΕ εἶναι πλήρως ἐνήμερο σχετικά μετὰ τὴν ἀρνητικὴν ἀντιμετώπιση τῆς Οἰκουμενικῆς Κινήσεως τόσο στὴν Ἐκκλησίαν τῆς Γεωργίας, ὅσο καὶ σὲ ὠρισμένους ἄλλους κατὰ τόπους Ὁρθόδοξους Ἐκκλησίας»

(περιοδ. «Ἐνημέρωσις», ΠΓ-1997/6, σελ. 6).

Ἡ παρατηρουμένη πανορθόδοξος ἀντι-οικουμενιστικὴ δραστηριοποίησις, ἕνα ὄντως «σημεῖον τῶν καιρῶν», θὰ ἦταν ἀδιανόητον νὰ παρακαμφθῆ ἀπὸ τοὺς ὀρθοδόξους Οἰκουμενιστάς μετὰ ἐπιπολαιότητα...

Ἄλλὰ καὶ ἡ «ταραχὴ» καὶ «ἀνησυχία» τῶν διπλωματῶν καὶ γραφειοκρατῶν τῆς Γενεύης, οἱ ὅποιοι προφανῶς θέλουν πάση θυσίᾳ καὶ δαπάναις τῆς Ὁρθοδοξίας νὰ στηρίζουν τὸ παναιρετικὸ Σωματεῖο τοῦ «Π.Σ.Ε.», δὲν πρέπει νὰ ποιοῦν τοὺς εὐσεβεῖς ἀντι-οικουμενιστάς.

Οἱ ὄντως Ὁρθόδοξοι δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἀνεχθοῦν πλέον τὸν ἐκκλησιολογικὸ συγκρητισμὸ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ἔστω καὶ ἂν μία ἐξ ὀρθόδοξων Οἰκουμενιστῶν ὀλιγαρχία ἐπιμένῃ στὴν ἐκκλησιολογικὴ τῆς ἀλλοτριώσι...

• **«Ἄγῶνος οὖν χρῆμα μέγαλον καὶ τούτου νομίμου»**

(Μ. Βασιλείου, ΡΓ τ. 31, στλ. 1540Β).

(*) Περιοδ. «Ὁρθόδοξος Ἐνημέρωσις», ἀριθ. 25/Ἰούλιος-Σεπτέμβριος 1997, σελ. 97-100.